

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.606 van 10 februari 2003
in de zaak A. 132.564/X-11.278.**

In zake : 1. Antoine GOOSSENS,
 2. Berenice DEKETELAERE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat D. VAN HEUVEN,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 President Kennedypark 8 b

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

DE Wnd VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Antoine GOOSSENS en Berenice DEKETELAERE op 3 februari 2003 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 17 januari 2003 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening waarbij het beroep van de gemachtigde ambtenaar wordt ingewilligd en de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het regulariseren van een bedrijfsgebouw op een perceel, gelegen te Deinze Kouter, kadastraal bekend Sectie A, nr. 202a;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 4 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 februari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekende partijen betogen dat ze geconfronteerd worden met een strafprocedure met bijgaande vordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand, dat deze zaak in hoger beroep voor het Hof van beroep te Gent is gepleit in zitting van 16 januari 2003, dat de strafzaak thans in beraad is genomen en voor arrest is gesteld op 15 februari 2003, dat de stedenbouwkundige inspecteur het Hof meteen heeft ingelicht van het thans bestreden besluit, dat "de niet-schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, (...) zodoende voor verzoekers (dreigt) onherroepelijke gevolgen te hebben", dat "inderdaad mag gevreesd worden dat het Hof haar oordeel mede zal afhangen van de bestreden beslissing, minstens dat haar uitspraak erdoor wordt beïnvloed, zoals deze eerst neergelegd is na sluiting der debatten", dat het "onnodig te zeggen (is) dat het Hof de laatste instantie is met volle rechtsmacht", dat het "vandaar (...) strikt noodzakelijk is dat (de) Raad een uitspraak doet over deze aangelegenheid vooraleer het Hof van beroep te Gent arrest velt, en dus voor 15 februari a.s.";

Overwegende dat, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de ernstige stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van verdediging van de verwerende partijen en eventueel tussenkomende partijen tot een strikt minimum zijn herleid, de uiterst dringende noodzakelijkheid op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn; dat een verzoeker die meent een beroep te moeten doen op de procedure

bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleszins moet aantonen bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid te zijn opgetreden, en bovendien aan de hand van duidelijke gegevens en feiten moet aannemelijk maken dat, indien de vordering wordt ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure, de uitspraak over deze vordering onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de verzoekende partijen bij vonnis van 16 oktober 2000 van de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld werden tot het herstel in de oorspronkelijke toestand; dat verzoekende partijen hiertegen hoger beroep aantekenden; dat deze zaak in hoger beroep werd gepleit voor het Hof van beroep te Gent op 16 januari 2003 en dat op diezelfde terechtzitting de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak uitgesteld; dat volgens de eigen verklaringen van verzoekende partijen het arrest wordt verwacht op 15 februari 2003; dat op 24 januari 2003 de stedenbouwkundige ambtenaar de thans bestreden weigeringsbeslissing meedeelt aan de voorzitter van de 10de kamer van het Hof van beroep te Gent; dat verder ter terechtzitting bleek dat de verzoekende partijen de heropening van de debatten niet hebben gevraagd, noch dat het Hof van beroep zulks ambtshalve bevolen heeft;

Overwegende dat niet ernstig kan worden betwist dat de rechter zijn overtuiging niet mag laten steunen op stukken waarover partijen geen tegenspraak hebben kunnen voeren (Cass. 10 oktober 2000, Arr. Cass. 2000, 1539); dat, indien na het sluiten van het debat en vóór de terechtzitting waarop het arrest wordt uitgesproken nieuwe stukken worden overgelegd, de strafrechter op onaantastbare wijze oordeelt over het nut van een heropening der debatten en, ingeval hij zulks niet nodig oordeelt, niets anders kan doen dan die stukken uit de rechtspleging te weren (Cass. 8 januari 1974, Arr. Cass., 1974, 511; Cass. 2 juni 1982, Arr. Cass. 1981-82, 1215); dat indien niet blijkt dat de appelrechter deze stukken ofwel aan de tegenspraak van de partijen heeft onderworpen ofwel uitdrukkelijk uit de debatten heeft gehouden, zijn beslissing onwettig is (Cass. 10 oktober 2000, Arr. Cass. 2000, 1539; Cass. 1 juni 1976, Arr. Cass. 1976, 1088); dat hieruit volgt dat ofwel de strafrechter bij zijn beraad geen rekening zal houden met het na de sluiting van de debatten meegedeelde bestreden besluit, ofwel indien hij meent dat het thans bestreden besluit een weerslag zou kunnen hebben op zijn uiteindelijke beslissing, desnoods ambtshalve de heropening van de debatten zal bevelen, in welk geval de verzoekende partijen in de mogelijkheid worden geplaatst zich uit te spreken ten

aanzien van de wettigheid van het thans bestreden besluit; dat overigens verzoekende partijen ook kunnen vragen de debatten te heropenen; dat ter terechtzitting bleek dat verzoekende partijen dit niet hebben gedaan; dat ze de redenen hiervoor niet aan de Raad lieten kennen; dat de door de verzoekende partijen aangevoerde vrees louter hypothetisch is en overigens strijdt met het recht in strafzaken; dat een dergelijke "vrees" niet naar behoren verantwoordt waarom, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing, de Raad wordt uitgenodigd om vóór het einde van het beraad van de appelrechter, uitspraak te doen over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit; dat verzoekende partijen op de terechtzitting als verduidelijking ook nog een mogelijke "sfeerschepping" aanvoeren, alsook de vrees dat de appelrechter minstens impliciet met het bestreden besluit rekening zal houden; dat bij de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing, uiteraard geen rekening kan worden gehouden met deze niet op enig concreet gegeven gesteunde bewering die er klaarblijkelijk van uitgaat dat de appelrechter in strijd met het recht zal beslissen; dat overigens rechtsmiddelen openstaan tegen onwettige rechterlijke beslissingen van de feitenrechter; dat verzoekende partijen niet op overtuigende wijze de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing verantwoorden;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 2003, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.